

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **A. G.**, zastoupeného: JUDr. Janem Polou, advokátem, sídlem Teslova 1129/2b, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2019, č. j. JMK 164329/2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2022, č. j. 34 A 3/2020 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Janu Polovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši **3 400 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Hodonín ze dne 14. 10. 2019 byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že jako řidič užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním

předpisem. Při kontrole bylo zjištěno, že na vozidle chybí zadní část výfukového systému včetně tlumiče, pročež vozidlo vydávalo při jízdě hrubé zvuky. Žalobce jako řidič porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), (dále jen „zákon o podmínkách provozu“) a dále ve spojení s § 4a odst. 1 písm. a) a bodů 6.1.2.2.3 a 8.1.1.2.2 přílohy vyhlášky č. 82/2012 Sb., o provádění kontrol technického stavu vozidel a jízdních soupřav v provozu na pozemních komunikacích (vyhláška o technických silničních kontrolách), a ve spojení s § 52 zákona o podmínkách provozu. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

[2] Odvolání žalobce žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu.

[4] Krajský soud k námitce, že správní orgány postupovaly v rozporu s Úmluvou o silničním provozu (sdělení č. 82/2013 Sb. m. s. a č. 83/2013 Sb. m. s.), uvedl, že Úmluva o silničním provozu stanovuje požadavek na vybavení motorového vozidla účinným tlumičem výfuku, jehož účelem je zabránění nadměrnému nebo neobvyklému hluku v silničním provozu. Z mezinárodních závazků v oblasti silničního provozu vyplývá povinnost stanovit na vnitrostátní úrovni minimální požadavky na technické vybavení vozidla, včetně stavu výfukového systému opatřeného trvale účinným tlumičem. Krajský soud též zdůraznil, že žalobce netvrdil, že slovenská právní úprava nevyžaduje, aby byl výfuk vozidla obligatorně vybaven účinným tlumičem, argumentoval pouze tím, že vozidlo mělo v době spáchání přestupku platnou státní technickou kontrolu.

[5] Krajský soud uvedl, že k provádění technické kontroly dochází periodicky, není proto podstatné, že vozidlo bylo v minulosti posouzeno jako technicky způsobilé. K odstranění či odpadnutí zadní části výfukového potrubí (tlumiče) mohlo dojít až s určitým časovým odstupem po provedení technické kontroly. Při provozování vozidla na pozemních komunikacích v České republice nepostačuje disponovat osvědčením o pravidelné technické prohlídce, vozidlo musí být i po jejím provedení udržováno v požadovaném technickém stavu. Správní orgány výslovně odkázaly na ustanovení zákona o podmínkách provozu a vyhlášky o technických silničních kontrolách, podle kterých nelze považovat za technicky způsobilé takové vozidlo, u kterého zcela chybí podstatná část výfukového systému, což ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a nepříznivě působí na životní prostředí. Je-li takové vozidlo v silničním provozu užito, jedná se o porušení povinnosti řidiče podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[6] Jako nedůvodnou krajský soud vyhodnotil též námitku, že absence podstatné části výfukového systému byla prokázána pouze na základě rozporuplných výpovědí policistů a fotodokumentace, nebyl však proveden důkaz výrobní dokumentací vozidla. Krajský soud aproboval posouzení žalovaného, že provedení důkazu výrobní dokumentací vozidla by bylo nadbytečné. Krajský soud shrnul, že policisté shodně vypověděli, že k zastavení vozidla došlo v důsledku hluku, které za jízdy vydávalo. Během následně provedené prohlídky bylo zjištěno, že vozidlo mimo jiné postrádalo zadní část výfukového systému. Na fotodokumentaci je zachyceno „holé“ výfukové potrubí, které zjevně není opatřeno tlumičem vyhovujícím technickým požadavkům. Krajský soud rovněž doplnil, že žalobce si protiřečí, neboť uplatnil i skutkovou verzi, podle které měla zadní část výfuku nečekaně

pokračování

odpadnout těsně před zastavením vozidla policejní hlídkou, tedy potvrdil, že výfukové potrubí nebylo v době provádění silniční kontroly kompletní. Krajský soud souhlasil se závěrem žalovaného, že tvrzení žalobce o řízení vozidla v režimu nouzového dojetí je nevěrohodné.

[7] Krajský soud aproboval závěr, že byla naplněna formální stránka přestupku a dostatečně zdůvodněna společenská škodlivost přestupku.

[8] Krajský soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, žalobcem spatřovanou ve skutečnosti, že správní orgán v odůvodnění píše o „hrubých zvucích“.

[9] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce procesního pochybení správního orgánu I. stupně, který nevyhověl žádosti žalobce o zaslání kopie spisové dokumentace. Právo účastníka řízení nahlížet do spisu je spojeno s právem na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části, nikoliv však s právem na to, aby správní orgán kopie účastníku řízení zaslal. Postup správního orgánu I. stupně neměl sám o sobě za následek objektivní nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

[10] Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[11] V závěru rozsudku krajský soud vysvětlil, že samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., již byla věc původně přidělena, je dlouhodobě nepřítomná a v době, kdy věc stěžovatele přišla na pořad jednání, nemohla rozhodovat. Věc proto rozhodla samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel namítl, že správní orgány a krajský soud posuzovaly porušení technických podmínek dle zákona o podmínkách provozu a § 4a odst. 1 písm. a) vyhlášky o provádění kontrol technického stavu vozidel ve významu bodů 6.1.2.2.3 a 8.1.1.2.2 přílohy č. 1 k vyhlášce o provádění kontrol technického stavu vozidel, ve spojení s § 52 zákona o podmínkách provozu, ačkoli poznámka pod čarou č. 2 u § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích odkazuje na zákon o podmínkách provozu a dále pouze na vyhlášku č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 100/2003 Sb.

[14] Stěžovatel dále namítl, že technické podmínky měly být posouzeny dle právního předpisu Slovenské republiky, neboť vozidlo je registrováno ve Slovenské republice a technickou kontrolu absolvuje ve Slovenské republice. Správní orgán si měl vyžádat stanovisko správního úřadu ve Slovenské republice a stanice technické kontroly ve Slovenské republice. Dále měly být technické podmínky vozidla posouzeny dle Úmluvy o silničním provozu (sdělení č. 83/2013 Sb. m. s.). Právní posouzení technických podmínek stanovených zvláštním právním předpisem provedené správními orgány a soudem je nesprávné.

[15] Stěžovatel dále namítl, že absence tlumiče výfuku nebyla v řízení prokázána. Správní orgány ani krajský soud neměly k dispozici technické údaje o vozidle a vycházely pouze

z nekvalifikovaného vyjádření policistů a policisty pořízené fotografické dokumentace. Policisté ve správním řízení vypověděli pouze to, že automobil vydával zvuk ukazující na závadu ve výfukovém systému a že část výfukového systému chyběla. Z pořízených fotografií však toto neplyne, tlumič výfuku se nacházel v části vozu, která policisty nebyla zdokumentována. Stěžovatel uvedl, že na vozidle proběhla přestavba na LPG a v souvislosti s tím došlo i k přestavbě výfukového systému.

[16] Stěžovatel dále namítal, že neproběhla technická silniční kontrola dle § 6a odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Nebyl vyhotoven a stěžovateli předán žádný doklad o provedené technické silniční kontrole. Stěžovatel dále namítal, že policisté stěžovateli nezadrželi osvědčení o registraci vozidla dle § 6b zákona o provozu na pozemních komunikacích a nevydali o tom stěžovateli doklad. Stěžovatel rovněž namítal, že policisté nedodrželi ani § 6b odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, v této souvislosti uvedl znění § 6c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dle stěžovatele policisté na místě sice fotografovali vozidlo, ale nekontrolovali zákonným způsobem technický stav vozidla. Stěžovatel namítl, že bez dokladu dle § 6a zákona o provozu na pozemních komunikacích nemohl správní orgán dojít k závěru, že stěžovatel jako řidič užil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

[17] Stěžovatel namítl též nesprávné obsazení soudu. Rozsudek vydala jiná soudkyně, než jaká byla k případu přidělena. O změně soudkyně nebyl stěžovatel před doručením rozsudku informován. Stěžovateli tak bylo znemožněno podat námitku podjatosti soudce, kterou by stěžovatel podal, pokud by o změně soudkyně věděl. Skutečnost, že soudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. byla dlouhodobě nepřítomna, nezakládalo dle stěžovatele důvod, aby rozhodovala jiná soudkyně.

[18] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a zrušil též rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně.

[19] Žalovaný se ke kasační stížnosti žalobce nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve zhodnotil, že jsou splněny podmínky řízení a kasační stížnost je přípustná.

[21] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[22] Stěžovatel byl přípisem ze dne 11. 2. 2020 poučen, že věc projedná a rozhodne samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., věc však rozsudkem ze dne 29. 3. 2022 rozhodla samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph. D.

[23] Ve věci stěžovatele měl v souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout specializovaný samosoudce. Nejvyšší správní soud nahlédl do rozvrhu práce Krajského soudu v Brně pro rok 2020, přičemž zjistil, že věc stěžovatele v souladu s rozvrhem práce napadla do soudního oddělení 34 A úseku správního soudnictví, do něhož byla jako jediná samosoudkyně zařazena JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D. Rozvrhem práce Krajského soudu v Brně na rok 2021 ve znění změny č. 8 byla s účinností od 1. 9. 2021 do soudního oddělení

pokračování

34 A zařazena jako samosoudkyně rovněž Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., stejně tak rozvrhem práce pro rok 2022. Dle bodu 12 rozvrhu práce Krajského soudu v Brně na rok 2022 ve znění změny č. 2 *samosoudce, který nemůže věc z důvodu nepřítomnosti (včetně nepřítomnosti trvající déle než 3 měsíce ve smyslu § 1 odst. 2 vnitřního a kancelářského řádu, nedojde-li ke změně rozvrhu práce) nebo vyloučení anebo z jiných důvodů stanovených zákonem projednat a rozhodnout, zastupuje další samosoudce z téhož soudního oddělení. Není-li takový, popř. nemůže-li z uvedených důvodů též věc projednat a rozhodnout, zastupuje samosoudce ze zastupujícího oddělení...* (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). Věc stěžovatele proto rozhodla z důvodu nepřítomnosti samosoudkyně JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D. samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D.

[24] Pro případ dlouhodobé nepřítomnosti se jako vhodnější opatření může jevit znovupřidělení věci novému samosoudci změnou rozvrhu práce, to však nic nemění na zákonnosti postupu samosoudkyně v projednávané věci v souladu s citovaným ustanovením rozvrhu práce příslušného soudu ke dni, kdy k zastoupení došlo.

[25] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že soud nebyl nesprávně obsazen, neboť věc v souladu se zákonem rozhodl samosoudce, věc stěžovatele přitom byla rozhodnuta samosoudcem určeným dle pravidel rozvrhu práce.

[26] V souvislosti s výše uvedenou námitkou stěžovatel též namítl, že mu bylo znemožněno právo uplatnit námitku podjatosti soudce, kterou by býval podal, pokud by o změně soudce věděl. Platí, že rozvrh práce včetně jeho změn je veřejně přístupný (§ 41 odst. 6 zákona o soudech a soudcích), stěžovatel tedy měl možnost se změnou rozvrhu práce seznámit. Především však stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí své důvody pochybnosti o nepodjatosti, resp. neuvádí, co by byl býval namítal, kdyby byl výslovně poučen, že jeho věc bude na základě změny rozvrhu práce projednána a rozhodnuta samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D., pouze bez dalšího odůvodnění tvrdí, že pokud by byl poučen, námitku podjatosti by uplatnil. Za takové situace nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit námitce, že stěžovatel byl zbaven práva vznést námitku podjatosti.

[27] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k vypořádání námitky, že technické podmínky vozidla měly být posouzeny podle Úmluvy o silničním provozu a právních předpisů Slovenské republiky, neboť vozidlo bylo registrováno ve Slovenské republice a tam podrobena technické kontrole. Již krajský soud stěžovateli (v bodě 21 svého rozsudku) vysvětlil, že podle Úmluvy o silničním provozu, jíž se stěžovatel dovolává, každé motorové vozidlo v mezinárodním provozu musí být v dobrém provozním stavu a musí splňovat stanovené požadavky, k nimž patří i vybavení vozidla účinným tlumičem výfuku (kapitola III Podmínky připuštění motorových vozidel a přípojných vozidel do mezinárodního provozu, čl. 39, ve spojení s bodem 53 přílohy 5 Úmluvy o silničním provozu). Úmluva o silničním provozu jasně stanovuje povinnost signatářských států učinit opatření k tomu, aby vnitrostátní pravidla vztahující se na technické požadavky, které musí splňovat motorová vozidla a přípojná vozidla, odpovídala ustanovením přílohy 5 Úmluvy o silničním provozu. Nejvyšší správní soud doplňuje, že signatářským státem Úmluvy o silničním provozu je i Slovenská republika. Jak uvedl krajský soud, stěžovatel ani netvrdil, že by motorové vozidlo podle slovenských právních předpisů nemuselo být vybaveno účinným tlumičem výfukového systému.

[28] Nicméně, odpovědnost za přestupek, který byl spáchán na území České republiky, se posuzuje podle právního řádu České republiky (§ 3 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.,

o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Správní orgány i krajský soud správně aplikovaly právní předpisy České republiky, přičemž, jak uvedl krajský soud, dotčená ustanovení právních předpisů správní orgány ve svých rozhodnutích jasně identifikovaly.

[29] K námitce stěžovatele týkající se poznámky pod čarou č. 2 u § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích Nejvyšší správní soud uvádí, že poznámky po čarou nemají normativní význam, nejsou součástí závazného pravidla chování ani pravidla pro interpretaci ustanovení, k němuž se vážou; poznámky pod čarou se proto ani nenovelizují. Skutečnost, že poznámka pod čarou č. 2 u § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích odkazuje na zrušenou vyhlášku č. 341/2002 Sb., proto není pro aplikaci § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích relevantní.

[30] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s krajským soudem v tom, že skutečnost, že vozidlo bylo v určitý moment v rámci technické kontroly posouzeno jako technicky způsobilé, neznamená, že později nemohly nastat na vybavení vozidla technické nedostatky. Obdobně (byť k jinému technickému nedostatku) se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 2 As 283/2015-56. Nebyl tedy důvod, aby si správní orgány vyžadovaly odborné vyjádření od stanice technické kontroly na Slovensku či vyžadovaly doklady ze systému technických prohlídek, jak požaduje stěžovatel.

[31] Stěžovatel dále namítal, že absence tlumiče nebyla prokázána. Již krajský soud shrnul, že policisté shodně vypověděli, že vozidlo zastavili kvůli hluku, který vozidlo vydávalo, a fotodokumentace pořízená policisty zřetelně zachycuje nekompletní výfukové potrubí. Krajský soud rovněž příhodně poukázal na skutečnost, že stěžovatel v části své obhajoby tvrdil, že část výfukového systému odpadla před zastavením policejní hlídkou, a tedy potvrdil zjištění, že v okamžiku provedení silniční kontroly výfukový systém nebyl kompletní (odst. 26 a 27 rozsudku krajského soudu).

[32] Nejvyšší správní soud přisvědčil hodnocení skutkových zjištění obsažených ve spisové dokumentaci, jak je učinily správní orgány a krajský soud. Provedené důkazy v souhrnu vedou k jednotnému závěru, že na vozidle v okamžiku silniční kontroly chyběla zadní část výfukového systému včetně tlumiče. S námitkou, že z fotodokumentace neplyne, že část výfukového systému chyběla, Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Fotodokumentace pořízená policisty provádějícími silniční kontrolu a obsažená ve spise zřetelně zachycuje nekompletní koncovou část výfukového systému. Námitka, že chybějící tlumič výfuku nebyl prokázán, je nedůvodná.

[33] Námitku, že na vozidle v souvislosti s přestavbou na LPG došlo k přestavbě výfukového systému a tlumič výfuku se nacházel v jiné části vozidla, než která byla zdokumentována, stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, protože je tato námitka podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, a Nejvyšší správní soud se jí tedy nemohl věcně zabývat.

[34] Stejně tak je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná námitka, že policisté neprovedli technickou silniční kontrolu ve smyslu § 6a a násl. zákona o silničním provozu, a tedy nekontrolovali technický stav vozidla zákonným způsobem. Stěžovatel námitku v řízení před krajským soudem neuplatnil, ačkoli ji uplatnit mohl.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[37] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2022, č. j. 6 As 105/2022-17, ustanoven zástupce JUDr. Jan Pola, advokát. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto zároveň s rozhodnutím ve věci rozhodl i o odměně a náhradě hotových výdajů zástupce stěžovatele. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání doplnění kasační stížnosti) v částce 3 100 Kč, a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Ustanovený zástupce stěžovatele uvedl, že není plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se proto nenavýšuje o sazbu této daně. Nejvyšší správní soud advokátovi nepřiznal odměnu za úkon spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, ačkoliv si ji nárokoval, neboť tento úkon je spojen s doložením první porady s klientem, případně s nahlédnutím do spisu [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu; srov. setrvalou judikaturu správních soudů, např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 6. 2002, č. j. 6 A 722/2000-35, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2007, č. j. 9 Azs 145/2007-53, a ze dne 23. 7. 2008, č. j. 2 Azs 50/2008-64, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 8 Azs 124/2015-37, bod 24, a ze dne 18. 6. 2020, č. j. 7 Azs 101/2020-42, bod 24]. Ustanovený zástupce však neprokázal (a mimo vyčíslení výdajů ani netvrdil), že proběhla první porada s klientem, ani nenahlížel do spisu. Nejvyšší správní soud neuznal důvody pro navýšení odměny ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť náročnost věci nepřesahuje běžnou náročnost věcí rozhodovaných ve správním soudnictví. Opírá-li ustanovený zástupce svůj požadavek o navýšení odměny o tvrzení, že bylo třeba se seznámit s cizím právním řádem, Nejvyšší správní soud uvádí, že cizím právním řádem ustanovený zástupce v doplnění kasační stížnosti neargumentoval. Přiznaná částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu

